

Sygn. akt II AKa 307/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SSA Włodzimierz Brazewicz

SSO del. Marta Gutkowska

Protokolant: sekr. sądowy Arkadiusz Wypych

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. D. Z.

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r.

sprawy

R. K.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09.12.2011 r., to jest przed nowelizacją Ustawy z dnia 01.04.2011 r.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09.12.2011 r., to jest przed nowelizacją Ustawy z dnia 01.04.2011 r.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09.12.2011 r., to jest przed nowelizacją Ustawy z dnia 01.04.2011 r.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09.12.2011 r., to jest przed nowelizacją Ustawy z dnia 01.04.2011 r.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09.12.2011 r., to jest przed nowelizacją Ustawy z dnia 01.04.2011 r.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09.12.2011 r., to jest przed nowelizacją Ustawy z dnia 01.04.2011 r.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09.12.2011 r., to jest przed nowelizacją Ustawy z dnia 01.04.2011 r.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09.12.2011 r., to jest przed nowelizacją Ustawy z dnia 01.04.2011 r.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 54 ust. 2 pkt 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt **IV K 12/13**

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. X w ten sposób, że orzeczoną tam karę pozbawienia wolności podwyższa do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

- II. uchyla pkt. XII, XIII wyroku oraz pkt XVII wyroku w części dotyczącej zasądzonej opłaty;
- III. w pkt XIV orzeczoną nawiązkę podwyższa do kwoty 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych;
- IV. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;
- V. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na mocy art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;
- VI. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19 lipca 2011 r. do dnia 11 grudnia 2012 r.;
- VII. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał sprawę **R. K.** oskarżonego o to, że:

I. w nieustalonym dokładnie czasie, w okresie od lipca 2010r. do 12 kwietnia 2011r. w G., wspólnie z inną ustaloną osobą kierował zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się uczestnictwem w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy i środków odurzających w postaci haszyszu oraz przygotowaniem do wytworzenia znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy, tj. o przestępstwo z art.258 § 3 kk,

II. w okresie lipiec - sierpień 2010r. w G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 2000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9.12.2011r., tj. przed nowelizacją Ustawy z dnia 1.04.2011r.) w zw. z art.65 § 1 kk,

III. w sierpniu 2010r. w miejscowości C. gm. C., w G. i w miejscowości B. gm. S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 2000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9.12.2011r., tj. przed nowelizacją Ustawy z dnia 1.04.2011 r.) w zw. z art.65 § 1 kk,

IV. w okresie wrzesień - październik 2010r. w G., w miejscowości C. gm. C. i w miejscowości B. gm. S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 3000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9.12.2011r., tj. przed nowelizacją Ustawy z dnia 1.04.2011r.) w zw. z art.65 § 1 kk,

V. w grudniu, w okresie 10 - 15 grudnia 2010r. w G., w miejscowości C. gm. C. i miejscowości B. gm. S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 5000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9.12.2011r., tj. przed nowelizacją Ustawy z dnia 01.04.2011 r.) w zw. z art.65 § 1 kk,

VI. w styczniu 2011r. w G. i w miejscowości C. gm. C. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków

psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 5000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk,

VII. w lutym 2011r. w G., w miejscowości C. gm. C. i miejscowości B. gm. S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 5000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9.12.2011r., tj. przed nowelizacją Ustawy z dnia 1.04.2011r.) w zw. z art.65 § 1 kk,

VIII. w dniu 28 marca 2011r. w G., w miejscowości C. gm. C. i w W. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 10013,23 grama, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9.12.2011r., tj. przed nowelizacją Ustawy z dnia 1.04.2011r.) w zw. z art.65 § 1 kk,

IX. w nieustalonym dokładnie czasie w okresie od 1 sierpnia 2010r. do 28 marca 2011r. w G. i w miejscowości C. gm. C. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, usiłował uczestniczyć w obrocie nieustalonej znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym z nieustalonych przyczyn nie doszło w miejscowości C. do dostarczenia środków psychotropowych, tj. o przestępstwo z art.13 § 1 kk w zw. z art.56 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9.12.2011r., tj. przed nowelizacją Ustawy z dnia 1.04.2011r.) w zw. z art.65 § 1 kk,

X. w nieustalonym dokładnie czasie w okresie od 1 stycznia 2011r. do 28 marca 2011r. w G. i jadąc w kierunku miejscowości C. gm. C. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, usiłował uczestniczyć w obrocie nieustalonej znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym z nieustalonych przyczyn nie doszło do dostarczenia środków psychotropowych, tj. o przestępstwo z art.13 § 1 kk w zw. z art.56 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9.12.2011r., tj. przed nowelizacją Ustawy z dnia 1.04.2011r.) w zw. z art.65 § 1 kk,

XI. w nieustalonym dokładnie czasie, w okresie od lipca 2010r. do 12 kwietnia 2011r. w G., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wszedł w porozumienie z inną ustaloną osobą w celu popełnienia przestępstwa określonego w art.53 ust.2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego na wytworzeniu znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. o przestępstwo z art.54 ust.2 pkt 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2015r. w sprawie sygn. akt IV K 12/13:

uniewinnił oskarżonego R. K. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia;

uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w okresie lipiec – sierpień 2010r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której przeprowadzono odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 2000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu;

uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w sierpniu 2010r. w miejscowości C., w G. i w miejscowości B. gm. S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której przeprowadzono odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością

środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 2000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu;

uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w okresie wrzesień - październik 2010r. w G., w miejscowości C. i w miejscowości B. gm. S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której przeprowadzono odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 3000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu;

uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w okresie 10 - 15 grudnia 2010r. w G., w miejscowości C. i miejscowości B. gm. S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której przeprowadzono odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 5000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu;

uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w styczniu 2011r. w G. i w miejscowości C. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której przeprowadzono odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 5000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu;

uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w lutym 2011r. w G., w miejscowości C. i miejscowości B. gm. S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której przeprowadzono odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 5000 gram, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu;

uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w dniu 28 marca 2011r. w G., w miejscowości C. i w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której przeprowadzono odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 10013,23 grama, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu;

uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w nieustalonym dokładnie czasie w okresie od 1 sierpnia 2010r. do 28 marca 2011r. w G. i w miejscowości C. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której przeprowadzono odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, usiłował uczestniczyć w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym z przyczyn od niego niezależnych nie doszło w miejscowości C. do dostarczenia środków psychotropowych;

uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w nieustalonym dokładnie czasie w okresie od 1 stycznia 2011r. do 28 marca 2011r. w G. oraz na trasie w kierunku C. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której przeprowadzono odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, usiłował uczestniczyć w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym z przyczyn od niego niezależnych nie doszło do dostarczenia środków psychotropowych,

przy zastosowaniu art.4 § 1 kk czyny opisane w pkt.II - VIII wyroku zakwalifikował z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011r. w zw. z art.65 § 1 kk, zaś czyny opisane w pkt. IX i X – z art.13 § 1 kk w zw. z art.56 ust.3 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011r. w zw. z art.65 § 1 kk i uznając, że zostały one popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu przy zastosowaniu art.91 § 1 kk w jego pierwotnym brzmieniu na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011r. w zw. z art.33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na 20,-zł;

uznał oskarżonego R. K. za winnego tego, że w okresie od lipca 2010r. do 12 kwietnia 2011r. w G. wszedł w porozumienie z inną ustaloną osobą, co do której przeprowadzono odrębne postępowanie w celu popełnienia przestępstwa określonego w art.53 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego na wytworzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznej ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy, zakwalifikował ten czyn z art.54 ust.2 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn na podstawie art.54 ust.1 powołanej wyżej ustawy skazał go na karę roku pozbawienia wolności, przy zastosowaniu art.4 § 1 kk na podstawie art.91 § 2 kk w jego pierwotnym brzmieniu w zw. z art.86 § 1 kk połączył oskarżonemu R. K. wymierzone w pkt. X i XI wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

na podstawie art.63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu R. K. na poczet orzeczonej w pkt. XII łącznej kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 19 lipca 2011r. do dnia 11 grudnia 2012r.;

na podstawie art.70 ust.4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego R. K. nawiązkę w wysokości 5.000,-zł. na rzecz Stowarzyszenia (...) – Ośrodka (...) w G., ul. (...), (...) G.;

na podstawie art.70 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci 22 woreczków foliowych, wagi elektronicznej, notesu oraz faktury nr (...) ujętych pod poz. 8, 10, 17 i 20 wykazu dowodów rzeczowych nr (...);

na podstawie art.230 § 2 kpk zwrócił (...) Sp. z o.o. w G. dowody rzeczowe w postaci faktur VAT, dokumentów wydania magazynowego oraz zestawienia zbiorczego ujętych pod poz. od 1 do 9 wykazu dowodów rzeczowych nr (...);

na podstawie art.626 § 1 kpk w zw. z art.630 kpk wydatkami związanymi z oskarżeniem w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa, w pozostałej części obciążył nimi oskarżonego R. K., a na podstawie art.1, art.2 ust.1 pkt 5 i art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.200,-zł. tytułem opłaty.

Apelacje od wyroku wywiedli: Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. oraz obrońca oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony R. K. nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, ani nią nie kierował, co skutkowało uniewinnieniem go od popełnienia czynu w pkt. I z art.258 § 3 kk oraz wyeliminowania działania w takiej grupie z opisu czynów z pkt. II - XI, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków (uprzednio skazanych za w/w przestępstwa A. K., K. S. i P. M.) ocenionych zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują jednoznacznie, iż oskarżony R. K. przy popełnianiu zarzuconych mu przestępstw działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i nią kierował,

- rażąco niewspółmierność orzeczonej oskarżonemu R. K. kar jednostkowych pozbawienia wolności i kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczonych w pkt X, XI i XII oraz nawiązki orzeczonej w pkt. XIV w stosunku do wysokiego stopnia winy oskarżonego, bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości zarzuconych i przypisanych mu czynów, motywacji oskarżonego i ujemnych następstw popełnionych przez niego przestępstw w zakresie zwalczania uzależnienia od środków psychotropowych i jego niekorzystnych dla zdrowia i życia skutków, oraz w odniesieniu do celów prewencji szczególnej wobec oskarżonego oraz oddziaływania na świadomość prawną społeczeństwa.

Wniósł o uchylenie przedmiotowego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie, iż dowody w postaci zeznań A. K., mimo ich niepełności, zmienności i niewiarygodności a w szczególności wobec odmowy odpowiedzi na pytania, co uniemożliwiło wykazanie niewiarygodności tych wyjaśnień, następnie ponownie zmienione na korzyść oskarżonego oraz niepotwierdzenia ich żadnymi konkretnymi obiektywnymi mającymi faktyczny związek ze sprawą materialnymi lub innymi dowodami są dostateczne aby przyjąć, iż R. K. dopuścił się zarzuconych mu przestępstw,

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, (art.7 kpk) a w szczególności uznanie, że w świetle zebranego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości, gdy w rzeczywistości materiał dowodowy ujawniony w toku postępowania wskazuje, iż Sąd I instancji dokonał ustaleń niepotwierdzonych dowodami materialnymi, bazujących na wyjaśnieniach jedynego pomawiającego, który odwołał następnie swoje wyjaśnienia oraz na spekulacjach, nie uwzględniając przy tym istniejących dowodów przeciwnych a więc w sposób nieuprawniony w istniejącym stanie dowodowym, gdyż przyjął, że oskarżony R. K., dopuścił się popełnienia zarzuconych mu czynów wbrew zasadzie z art.2 § 2 kpk nakładający na Sąd obowiązek rozstrzygnięcia w oparciu o prawdziwe ustalenia faktyczne, i w oparciu o zasadę obiektywizmu, nie dyskryminując dla przyjętej linii żadnego z dowodów, a tym bardziej pierwszych wyjaśnień głównego źródła dowodowego - A. K. i trzeciej ich wersji, tym bardziej pod kątem korzyści procesowej, którą odnoszą z takiej a nie innej postawy uczestnicy postępowania,

3) obrazę przepisów postępowania postaci art.5 § 2 kpk która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez rozstrzygnięcie faktycznych, utrzymujących się wątpliwości, powstałych wskutek naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów - na niekorzyść oskarżonego, poprzez pominięcie lub ocenę, iż okoliczność ta nie ma znaczenia w niniejszym postępowaniu:

- zeznań J. S. kwestionującego datę i sposób poznania się A. K. z R. K.,

- okoliczności, iż P. M. skazany został prawomocnie wprawdzie za prawie te same czyny, które przypisano R. K., jednakże z wyeliminowaniem udziału jego osoby w opisie czynów co zdaniem obrony wykazuje zupełną niekonsekwencję oskarżenia, pominiętą przez Sąd,

- przypisanie popełnienia przez oskarżonego czynu polegającego na wejście w porozumieniu z inną osobą w celu produkcji znacznych ilości środków odurzających, gdy na te okoliczność brak jest jakichkolwiek przekonywujących dowodów i ustalenie to polega wyłącznie na spekulacji, gdyż brak jest jakichkolwiek dowodów o takiej możliwości, w tym brak jest śladów w postaci linii papilarnych lub innych zaś poszlaki w postaci zeszytu z zapiskami a także ogólnikowych stwierdzeń A. K. o możliwej produkcji amfetaminy, wobec jego oświadczenia, iż nie pamięta czy prosił kogoś o załatwienie substancji służących do wyrobu amfetaminy nie obala wiarygodności w tym zakresie zeznań P. M., które zostały w zasadzie uznane za wiarygodne zaś w toku przesłuchania biegłego nie mógł on udzielić odpowiedzi co do możliwości wyprodukowania amfetaminy z ewentualnych specyfików wskazanych w fakturze na firmę (...) a jedynie stwierdził, iż w przypadku metody opisanej w notatkach można byłoby mówić o kilogramach narkotyku co w żaden sposób nie pozwala przypisać oskarżonemu w obiektywny sposób, iż wypełnia znamiona czynu z art.54 ust.2 pkt 2 w zakresie art.54 § 1 ustawy, za co został skazany w pkt XI wyroku,

4) obrazę przepisów prawa materialnego, a w szczególności art.4 kk - zasady obiektywizmu nakazującej badać i uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego gdy materiał dowodowy w sprawie o znacznej objętości, dotyczących wielu oskarżonych składa się w stosunku do R. K. wyłącznie z pomówień A. K., zaś nie jest on pomawiany przez nikogo innego, mimo rzekomej znacznej działalności w handlu i obrocie środkami

odurzającymi, a tym bardziej ich produkcji, gdy nie był on karany, tym bardziej w związku ze środkami odurzającymi, co wskazuje na wątpliwość merytoryczną takiego materiału dowodowego jak również intencyjne podejście do wyjaśnień K., które dla przyjętej konstrukcji wyroku muszą być bez względu na ich treść w pełni wiarygodne, co czyni obronę R. K. przy takiej ocenie Sądu 1 Instancji praktycznie niemożliwą, mimo zupełnej zmiany treści zeznań w postępowaniu jurysdykcyjnym, co winno być uwzględnione w ocenie jego wiarygodności, zaś jest to sprzeczne z jego pierwszymi wyjaśnieniami - co przyjmuje Sąd uznając je za niewiarygodne, mimo iż jako pierwsze i spontaniczne opisujące udział wszystkich sprawców prócz R. K. winny jak najbardziej na ten przymiot zasługiwać, albowiem zmiana ich i pomówienie oskarżonego o udział w przestępstwach jest wynikiem pozyskania wiedzy, iż wszyscy sprawcy o których wyjaśnił już są znani organom ścigania i aby uzyskać korzyść w postaci dobrodziejstw wynikających z treści art.60 § 3 i 4 kk musi pomówić inna, nieznaną organom ścigania osobę,

5) obrazę przepisów postępowania a w szczególności art.7 kpk, art. 410 i art.424 § 1 i 2 kpk poprzez:

- nie uwzględnienie całokształtu okoliczności sprawy ujawnionych w oparciu o materiał dowodowy zaoferowany przez strony i dokonanie ustaleń wyłącznie niekorzystnych dla oskarżonego w oparciu o w pełni zdaniem Sądu wiarygodne wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego jedyne go współoskarżonego A. K. a także w szczególności wewnętrzną sprzeczność w przyjętych rozważaniach, gdyż z jednej strony Sąd 1 Instancji przyjmuje bardzo ograniczoną wiarygodność wyjaśnień R. K. i w pełni wiarygodność drugiej części wyjaśnień A. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym pomijając jednak obiektywne dowody w postaci wyjaśnień K. S. i P. M., co do których ustala, iż są w znaczącej części wiarygodne,

- brak jakiegokolwiek ustosunkowania się w treści uzasadnienia wyroku do bardzo istotnych zeznań świadka S., z których wynikało, iż R. K. nie mógł znać A. K. w latach 2000- 2003 gdyż nie znał się nawet z tym świadkiem, który zaprzeczył temu aby poznał ich z sobą, (jak twierdził A. K.), co powoduje niekompletność analizy materiału dowodowego a tym samym wadliwość ustaleń Sądu I instancji,

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. K. z zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego jest niezasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie. Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się natomiast częściowo zasadna i w tym zakresie zasługując na uwzględnienie, skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Z uwagi na fakt, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu II instancji złożył jedynie obrońca oskarżonego, niniejsze uzasadnienie, w oparciu o przepis art.457 § 2 kpk dotyczyć będzie tylko zarzutów podniesionych w jego apelacji.

Przed przystąpieniem do oceny zarzutów wywiedzionych w apelacji obrońcy oskarżonego wskazać należy, że niewłaściwie został określony zakres zaskarżenia. Wyrok został bowiem przez obrońcę oskarżonego zaskarżony w całości, podczas gdy w jego pkt. I oskarżony R. K. został uniewinniony od czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia. W tym zatem zakresie obrońca nie miał gravamen do złożenia środka zaskarżenia, gdyż podważanie wyroku w tej części stanowiłoby niedopuszczalne działanie na niekorzyść oskarżonego, sprzeczne z art.425 § 3 kpk.

Na wstępie wskazać należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez sąd dwóch podstawowych obowiązków. Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się do prawidłowego – zgodnego z przepisami postępowania karnego – przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez strony, ale również do przeprowadzenia z urzędu wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Drugi z podstawowych obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc poza zasięgiem rozważań sądu nie mogą pozostawać dowody istotne dla rozstrzygnięcia kwestii winy. Podstawę zatem wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać,

jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym ciąży przy tym obowiązek badania i uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie co do winy w zakresie przypisanych mu czynów, powinien logicznie i przekonująco uzasadnić. Uzasadnienie więc winno logicznie wskazywać na jakich dowodach oparł sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należycie rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciwnie, wyjaśniać istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkować. Nie ma – zdaniem Sądu Apelacyjnego – jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Należy stwierdzić, iż rozumowania zaprezentował w jasnym, szczegółowym i przekonującym uzasadnieniu. Nie doszło zatem do obrazy art.2 kpk, art.7 kpk, art.410 kpk i art.424 § 1 i 2 kpk.

Obrońca oskarżonego w wywiezionej apelacji podniósł zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art.4 kk twierdząc, iż przepis ten reguluje zasadę obiektywizmu. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, gdyż przepis art.4 kk określa zasady stosowania ustawy karnej. Zasadę obiektywizmu zaś reguluje przepis art.4 kpk, który stanowi przepis prawa procesowego. Rozwinięcie tego zarzutu (str.3 apelacji) wskazuje, że skarżący w istocie zarzuca Sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania, tj. art.4 kpk, nie zaś obrazę przepisów prawa materialnego -art.4 kk. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie doszło w przedmiotowej sprawie do obrazy art.4 kpk, gdyż Sąd Okręgowy zbadał i uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutu dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka A. K. na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy dostrzegł zmienność jego depozycji i odniósł się do nich w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (str.41-49, 58-63). Wskazać również należy, że zarówno w toku postępowania przygotowawczego (w tym podczas konfrontacji z oskarżonym – k.1588E-1588J akt sprawy), jak i toku postępowania jurysdykcyjnego podczas pierwszego rozpoznawania niniejszej sprawy A. K. podtrzymywał swoje wyjaśnienia obciążające oskarżonego R. K.. Dopiero będąc słuchanym w charakterze świadka przed Sądem I instancji ponownie rozpoznającym sprawę, gdy już zapadł prawomocny wyrok w jego sprawie, usiłował się z nich wycofać. Aprobatę Sądu Apelacyjnego zyskał pogląd zaprezentowany przez Sąd I instancji (str.51 uzasadnienia wyroku), że początkowe przemilczanie udziału oskarżonego R. K. w przypisanych mu przestępstwach i ujawnienie go dopiero w toku kolejnych przesłuchań samo w sobie nie świadczy o nieprawdziwości tych relacji. Zarzucając Sądowi Okręgowemu wewnętrzną sprzeczność rozważań skarżący sam w nią popada. Wskazuje bowiem, że Sąd I instancji uznał w całości za wiarygodne wyjaśnienia A. K., jednocześnie w tym samym zdaniu podając, że dotyczy to jedynie części tych wyjaśnień (str.7 apelacji). Nie ma racji apelujący twierdząc, że Sąd I instancji za w pełni wiarygodne uznał wszystkie depozycje A. K.. Przeczy temu lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w części powyżej wskazanej. Za całkowicie dowolne, nie potwierdzone jakimkolwiek dowodem uznać należy twierdzenie skarżącego, że składanie przez A. K. wyjaśnień obciążających oskarżonego R. K. spowodowane było „podpowiedziami” prowadzących sprawę funkcjonariuszy a miały umożliwić skorzystanie przez A. K. z zastosowania art.60 kk. Przypomnieć tu ponownie należy, że wyjaśnienia te A. K. podtrzymał w toku pierwszego rozpoznawania sprawy przez Sąd Okręgowy w Gdańsku. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, co również dostrzegł również Sąd I instancji (str.53 uzasadnienia wyroku), że podstawy do zastosowania art.60 § 3 kk A. K. zyskał ujawniając udział K. S. i P. M. w przypisanych mu przestępstwach. Zatem w omawianej kwestii nie miało znaczenia ujawnienie udziału oskarżonego R. K.. Cytując na str.14-16 apelacji fragmenty depozycji A. K. trafnie skarżący wskazuje, że są to fragmenty mające największe znaczenie dla obrony. Tymczasem rolą sądu jest rozważenie wszystkich dowodów, zarówno tych korzystnych dla oskarżonego, jak i niekorzystnych, zgodnie za zasadą obiektywizmu unormowaną w przepisie art.4 kpk. Tak się stało w przedmiotowej sprawie. Pogląd skarżącego, że wyjaśnienia A. K. składane były we współpracy z przesłuchującymi (str.14 apelacji) są dowolne. Podkreślenia wymaga, że ustalenia co ilości amfetaminy przekazywanej każdorazowo w C. Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o depozycje K. S., nie zaś A. K. (str.48 uzasadnienia wyroku).

Nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd Okręgowy nie ocenił dowodu w postaci zeznań świadka J. S.; uczynił to bowiem na str.43 części motywacyjnej swego wyroku.

Całkowicie dowolne są twierdzenia skarżącego jakoby organy ścigania „komponowały” treść wyjaśnień A. K. przeciwko (...), tj. oskarżonemu R. K.. Sam apelujący wskazuje na zeznania A. K. złożone w toku postępowania jurysdykcyjnego, w których odnosi się do złożonych wcześniej depozycji wskazując, że powinien mówić o P. i (...) a mówił o samym (...). Ta część depozycji, z których usiłował się wycofać na rozprawie przy ponownym rozpoznaniu sprawy wskazuje, że również i oskarżony brał udział w przestępstwach, których te depozycje dotyczyły. Skarżący podnosząc kwestię tablic poglądowych (str.16 apelacji) nie wskazuje jaki to ma związek z kwestionowaną przez siebie oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy. Wskazać w tym miejscu należy, że na k.1399 sprawy IV K 192/12 (k.2684 akt sprawy), o której pisze apelujący znajduje się wizerunek A. K., co ten przyznał (k.2676 akt sprawy). Na k.1588H, o której wspomina apelujący nie znajduje się natomiast żadna tablica poglądowa. Na marginesie jedynie wskazać należy, że rozprawa, o której pisze skarżący w tej części apelacji miała miejsce w dnia 15 stycznia 2015r., nie zaś 15 stycznia 2016r. (k.2673-2678 akt sprawy).

Zarzuty związane z depozycjami A. K. dotyczącymi udziału oskarżonego R. K. w zorganizowanej grupie przestępczej i kierowanie nią są całkowicie chybione wobec uniewinnienia oskarżonego od tego zarzutu. Argumentem przeciwko uznanym za wiarygodne wyjaśnieniom A. K. nie może stanowić wskazywana przez skarżącego okoliczność, że do spotkań R. K., P. M. i A. K. dochodziło przed ogólnodostępnymi lokalami bez korzystania z ich usług. Nawet bowiem gdyby wskazane osoby wchodziły do lokali to z uwagi na upływ czasu, nie mogłoby to doprowadzić do poszerzenia materiału dowodowego w powyższej sprawie. Do owej kwestii odniósł się również Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (str.52-53). Skutku oczekiwanego przez skarżącego, tj. zdyskredytowania uznanych za wiarygodne wyjaśnień A. K. nie przyniesie wskazanie, że zostały one uznane w innym postępowaniu za niewiarygodne w odniesieniu do zarzutu obrotu haszyszem przez oskarżonego R. K.. Wręcz przeciwnie, świadczy to o wnikliwym dokonywaniu ocen wiarygodności dowodów przez organy procesowe a oczywistym jest, że nie stanowi obrazy art.7 kpk przyznanie waloru wiarygodności tylko części zeznań lub wyjaśnień świadka lub oskarżonego, a odmówienie im wiarygodności w innym zakresie. Powołanie się na judykant Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (str.12 apelacji) nie może zostać uznane za skuteczne, gdyż nie przystaje do realiów rozpoznawanej sprawy. W sprawie będącej przedmiotem omawianej apelacji Sąd I instancji nie ocenił za wiarygodne obciążających oskarżonego R. K. wyjaśnień A. K. tylko na tej podstawie, że co do innych oskarżonych pozwoliły one na wydanie wyroków skazujących. W części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia brak jest odniesień do innych spraw przy okazji oceny wiarygodności dowodów. W przedmiotowej sprawie nie był przesłuchiwany świadek o inicjałach „A.T.” a zatem rozważania skarżącego w tym zakresie są całkowicie oderwane od sprawy, w której złożył środek zaskarżenia.

Nie ma również racji skarżący bagatelizując dowód w postaci zapisu rozmów telefonicznych pomiędzy A. K. a oskarżonym R. K.. Rozważania Sądu Apelacyjnego w tym zakresie znajdują się w części poufnej niniejszego uzasadnienia. W tym miejscu wskazać jedynie należy, że skarżący bagatelizuje fakt kontaktów telefonicznych obu mężczyzn nie przecząc, że miały one miejsce ale w jego ocenie nie mają znaczenia dla sprawy, gdyż nie jest znana ich treść. Poza wskazanym wyżej odniesieniem się do części poufnej niniejszego uzasadnienia podkreślenia wymaga, że ustalona przez Sąd Okręgowy ilość i czas tych rozmów przeczą stanowisku oskarżonego R. K. przede wszystkim co do tego kiedy poznał A. K..

Dokonania odmiennej niż to uczynił Sąd Okręgowy oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. K. i depozycji A. K. nie implikuje fakt, że Sąd ten uniewinnił tego pierwszego od zarzutu udziału i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą. Z uwagi na unormowaną w art.8 kpk zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu, żadnego znaczenia dla omawianej kwestii nie ma fakt, że w innym postępowaniu A. K. i K. S. zostali skazani za udział w zorganizowanej grupie przestępczej a P. M. za kierowanie nią. Powody, dla których Sąd I instancji rozpoznający niniejszą sprawę uznał, iż brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu R. K. popełnienia czynu z art.258 § 3 kk zostały zawarte na str.76-85 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Okoliczność ta jednak nie implikuje – jak chce tego skarżący – uznania, że wobec niego winien zostać w powyższej sprawie wydany wyrok uniewinniający. Brak ustalenia działania w zorganizowanej grupie przestępczej nie wyklucza bowiem przypisania oskarżonemu działania wspólnie i w porozumieniu, co miało miejsce w powyższej sprawie. Kwestia „potrzebności” oskarżonego R. K., o której wspomina skarżący na str.13 apelacji nie stanowi żadnego argumentu mogącego skutecznie podważyć ustalenia Sądu

Okręgowego co do tego, że oskarżony R. K. działał wspólnie i w porozumieniu z P. M.. Taka była ich wola i plan przestępczej działalności. Idąc tokiem rozumowania skarżącego również i K. S. „nie był potrzebny” jako kurier, skoro i tak każdorazowo jechał z nim P. M.. Kwestia wykorzystania – jak twierdzi apelujący – osoby oskarżonego R. K. do osiągnięcia celów procesowych A. K. była już przedmiotem rozważań w niniejszym uzasadnieniu (str.12) i brak jest podstaw do ponownego odnoszenia się do niej w tym miejscu. Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego, że postawienie oskarżonemu R. K. zarzutu z art.258 § 3 kk świadczy o „zmasowanym (...) zamiarze pograżenia R. K. jako przywódcę straszliwej organizacji przestępczej”. Postawienie takiego zarzutu przez oskarżyciela publicznego stanowi bowiem przejaw takiej a nie innej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, do której prokurator ma prawo, a której nie podzielił zarówno Sąd I jak i II instancji.

Okoliczność, że oskarżony R. K. nie przyznał się w toku całego postępowania do popełnienia przypisanych mu przestępstw nie implikuje uznaniem, że winien zostać uniewinniony. W polskim procesie karnym oskarżony bowiem ma obowiązek dowolnego kształtowania swojej linii obrony, nie ma obowiązku dostarczać dowodów swojej winy i składać wyjaśnień zgodnych z prawdą. Wyjaśnienia te podlegają, jak wszystkie pozostałe dowody, swobodnej ocenie sądu orzekającego. Okoliczności takiej nie stanowi również sam w sobie fakt, że w przedmiotowym postępowaniu oskarżony R. K. odpowiadał jako osoba niekarana.

Nie jest również tak jak twierdzi skarżący, że depozycje A. K. to jedyny dowód obciążający oskarżonego R. K.. Należy tu ponownie wskazać na zapisy rozmów telefonicznych obu mężczyzn, ocenionych w odniesieniu do pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie.

Okoliczność, że świadek K. S. nie wspominał w swoich depozycjach o oskarżonym R. K. nie skutkuje uznaniem, że oskarżony jest niewinny. Na wstępie wskazać należy na dowolne twierdzenie skarżącego, że na zeznaniach P. S. zbudowano schemat zarzutów (str.10 apelacji). Przeczy temu lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. W oparciu o jego zeznania i wyjaśnienia Sąd Okręgowy bowiem ustalił faktyczną ilość spotkań w C. i ilość przekazywanej wówczas amfetaminy (str.48 uzasadnienia wyroku). Poza sporem pozostaje, że oskarżony R. K. nie uczestniczył w wyjazdach do C., gdzie dochodziło do odbioru narkotyków od A. K.. Nie może zatem przynieść skutku oczekiwanego przez skarżącego powoływanie się na zeznania K. S., który nie wspomina o R. K. i który go nie znał. Podkreślenia przy tym wymaga, że rola K. S. ograniczała się jedynie do przewozu amfetaminy z C. do T. a polecenia w tym przedmiocie wydawał mu P. M., którego znał od 2004r. Ustalenie, że oskarżony R. K. miał świadomość zarówno co do faktu tych wyjazdów jak i do ich celów wynika z depozycji A. K.. Podał on bowiem, że każdorazowo obecny tam P. M. mówił o oskarżonym R. K. jako swoim wspólniku (k.1385 akt sprawy), dochodziło do spotkań wszystkich tych mężczyzn. Uznane za wiarygodne depozycje A. K. co do tego, że nawet jeżeli dochodziło do spotkań tylko z P. M. to zawsze kontekst tych rozmów wskazywał na pełną wiedzę oskarżonego R. K. zarówno co do faktu tych spotkań jak i tematów rozmów.

Wpływu na sytuację procesową oskarżonego R. K. nie może również przynieść porównywanie dat przesłuchań A. K. i K. S. (str.16-17 apelacji). Jak już bowiem wyżej wspomniano, a czego nie kwestionuje skarżący, K. S. nie znał oskarżonego i nie wspominał o nim w swoich depozycjach opisujących własną rolę w przestępczym procederze. Twierdząc, że A. K. obciążył oskarżonego R. K. tylko dlatego aby postawić siebie w korzystnej sytuacji procesowej skarżący nie wskazuje dlaczego akurat tą osobę A. K. miałyby niesłusznie oskarżyć o popełnienie przestępstw.

Niezrozumiałymi jawią się uwagi skarżącego dotyczące kary wymierzonej oskarżonemu przez Sąd I instancji (str.10 apelacji). Skoro bowiem – w ocenie apelującego – oskarżony R. K. jest niewinny to nawet najłagodniejsza kara winna być dla obrońcy „niezrozumiała”.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących pkt.XI zaskarżonego orzeczenia na wstępie wskazać należy, że nie tylko zapiski dotyczące produkcji amfetaminy są dowodem, na którym Sąd Okręgowy oparł swe ustalenia w tym zakresie. To zatem, że opisy produkcji amfetaminy są ogólnodostępne w internecie nie stanowi okoliczności ekskulpującej oskarżonego. Podkreślenia jednak w tym miejscu wymaga, że w miejscu zamieszkania oskarżonego zabezpieczono nie wydruk z internetu a zapiski poczynione jego ręką w notesie. Poza sporem pozostaje, że samochód F. (...),

który użytkował nie stanowił jego własności a został mu użyczony przez M. K.. Poprzedni użytkownik samochodu świadek M. T. zeznał, że żadnych rzeczy w samochodzie nie zostawił. Sąd Okręgowy przeprowadził analizę dowodów zgromadzonych w sprawie i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia co do tego czynu. Pokreślenia zatem w tym miejscu wymaga, że na znalezionej w samochodzie użytkowanym przez oskarżonego R. K. – marki F. (...) wadze były ślady amfetaminy w postaci soli. W drugim natomiast samochodzie użytkowanym przez oskarżonego – marki V. (...) znajdującym się w miejscu jego zamieszkania ujawniono faktury z PH „(...)” na zakup komponentów do produkcji amfetaminy wystawione na dane firmy przekazane P. M. przez K. S.. Teza zatem skarżącego, że zostały tam pozostawione przez nieznaną, wcześniej użytkującą ten samochód osoby jest całkowicie chybiona, gdyż brak jest informacji o tym aby nieznaną oskarżonemu osoby użytkowały jego samochód marki V. (...). Ustalenie, że oskarżony wszedł w porozumienie z inną ustaloną osobą (P. M.) w celu popełnienia przestępstwa polegającego na wytworzeniu środków psychotropowych w znacznej ilości zostało poczynione również w oparciu o opinię biegłego z zakresu badań fizykochemicznych J. N., który podał, że byłaby to produkcja na bardzo dużą skalę. Z pewnością wyczerpuje to znamie „znacznej ilości”, skoro zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jest to ilość mogąca odurzyć już kilkadziesiąt osób. Rozważania skarżącego zawarte na str.12 apelacji a dotyczące pozornego zbiegu przepisów z art.54 § 2 ust. 2 (winno być art.54 ust.2 pkt 2) i art.53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii są chybione, gdyż przepis art.54 ust.2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprost odwołuje się do przestępstwa z art.53 ust. 2 tejże ustawy. Do realiów rozpoznawanej sprawy nie przystają rozważania skarżącego o jedynie rozmowie o chęci popełnienia przestępstwa. W przedmiotowej sprawie nie były to bowiem jedynie rozmowy a gromadzenie składników, uzyskanie procedury produkcji. Co się stało podwaliną skazania za czyn z art.54 ust.2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, której skarżący – jak twierdzi - nie dostrzega, Sąd Okręgowy zawarł na str.73 uzasadnienia wyroku.

Podobnie jak w przypadku skazania za obrót środkami odurzającymi, równie niezrozumiałe jest kwestionowanie przez skarżącego kary wymierzonej za czyn z art.54 ust.2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, skoro skarżący uważa, że oskarżony również i w odniesieniu do tego czynu jest niewinny.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady in dubio pro reo. Zasada ta nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z brzmienia przepisu art.5 § 2 kpk, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. W szczególności jest to widoczne w następującym poglądzie Sądu Najwyższego: „Zasada in dubio pro reo odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie wolno jednak rozumieć jej jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991r. w sprawie WR 107/91, OSNKW 1992/1-2/14). Przede wszystkim należy bowiem podnieść, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych oraz że za nietrafną należy uznać interpretację zasady in dubio pro reo, jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15.07.2010r. w sprawie II AKa 183/10, Przegląd Orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku nr 3/2010). Sąd odwoławczy nie podziela poglądu apelującego jakoby Sąd I instancji rozstrzygnął nie dając się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Sąd Okręgowy bowiem całkowicie wyczerpał inicjatywę dowodową aby ustalić fakty zgodnie z rzeczywistym przebiegiem i wyjaśnił nasuwające się w tym zakresie wątpliwości. Znalazło to nadto odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku stanowiącym umotywowanie wyroku – zawiera ono przekonującą analizę wszystkich przeprowadzonych dowodów. Nawet jeżeli z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń, to

nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art.5 § 2 kpk, bo w takim przypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16.06.2005r. w sprawie KK 257/04, OSNKW 2005/9/86). Dlatego też zarzut naruszenia przepisu art.5 § 2 kpk należy uznać za bezzasadny. W szczególności za chybiony w tym zakresie uznać należy pogląd skarżącego, że w opisie czynów przypisanych oskarżonemu P. M. nie został uwzględniony oskarżony R. K.. Nie mogło bowiem do tego dojść, skoro w dacie wydania wyroku przeciwko P. M., oskarżonemu R. K. nie została jeszcze przypisana wina prawomocnym wyrokiem. Należy tu również wskazać na zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu unormowaną w przepisie art.8 kpk.

Z uwagi na powyższe, uwzględniając częściowo zarzuty podniesione w apelacji oskarżyciela publicznego Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone orzeczenie podwyższając karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego w pkt. X do 3 lat i 6 miesięcy a karę łączną do 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Nadto orzeczoną od oskarżonego w oparciu o przepis art.70 ust.4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nawiązkę podwyższył do kwoty 15.000,-zł.

W pozostałym zakresie, nie stwierdzając zaistnienia przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego, a w zakresie opłaty za obie instancje, Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk, art.627 kpk, art.634 kpk, art.1, art.2 ust.1 pkt 5, art.3 ust.1, art.6 i art.10 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych obciążając nimi oskarżonego. Nie znalazł bowiem podstaw do zwolnienia go od obowiązku ich ponoszenia.